Győri László

Torokgyík

Most elmesélem, hogyan élte túl
a torokgyíkot az én nagyanyám.
Kiverte a láz, zihált fuldokolva,
be volt írva a könyvbe már a sorsa
mint kislánynak a pusztai tanyán.

Nem hívták, mert drága a doktor úr,
a városból, csak túléli talán,
mint ahogy túlélte más is a lázat,
kicsikarja az életet magának,
ha életre való anyja oldalán.

Isten adta, ő tudja, mit akar.
Sorsára bízták, Isten megsegít,
elveszi, vagy még megtartja magának,
mert nem állhatnak ellene szavának.
Temetni kell? Jön egy új nyolcadik.

Egy sárga tállal voltak gyerekek.
Szegény kislány szörnyű, hogy fuldokol!
Kezüket tördelve néztek a rögökre,
vetettek jármot a keshedt ökrökre.
Az ember szánt-vet, aztán meglakol.

Betért a tanyára egy kolduló
görbe kis öregasszony, egy cigány,
ahogyan szokott kéthetente egyszer
küszöbre ülni egy tányér levessel.
Így mesélte el sokszor nagyanyám.

És elmesélte, hogyan élte túl.
Koszos kézzel – vagy előtte megmosta
a vályúban téglával szappanozva? –
a cigányasszony a torkába nyúlt,
s életre szakadt újra nagyanyám.

A kis lovag

Egy kisfiú születésnapjára

Lovag vagy, ki csatába megy.
Hercegem, kicsi lovagom,
rajta csak, rajta, verekedj,
harcolj és győzz, azt akarom.

Eredj, eredj mind előrébb,
állj föl, és indulj, lépegess!
Legfontosabb az erőnlét,
csak egyél, játsszál és nevess!

Ma egy éve, hogy születtél.
Idő? Év? Semmit sem jelent.
Mit a szülő? Mit a testvér?
Minden csak messziről dereng.

Ami van, még épphogy látszik,
homályos minden körvonal.
Ki-ki évfordulót játszik.
Élsz, ahogy születtél tavaly.

Mi is egy éve születtünk,
veled újultunk, kisfiam,
te vagy az idő mibennünk,
benned élünk mindannyian.

Mikor majd sokéves leszel,
vedd elő ezt a költeményt,
olvasd el és az lesz a jel,
most is él, aki egykor élt.

Utca

– Hétéves voltam,
szemembe sütött a nap,
a túloldal hívott, az árnyék,
és én futottam hunyorogva.

– Negyvenhat éves vagyok,
húsz éve vezetek autót.

– Már nem szoktam fogni a kezét,
csak akkor, ha zebrán megyünk át.
Előre szaladt,
láttam, hogy mire készül,
és máris kiáltottam.

– A markában szorongatott,
egy fagylalt ára voltam.
És most szanaszét gurulva
forgok a recéken,
és fej leszek vagy írás.

– Csíkot húztam
csikorogva az úton.
Alig hallatszott csattanás,
puhán zökkentem át
egy kis bukkanón.

– Egy kisfiúban keringtem,
az erek útelágazásain
könnyedén siklottam át.
Hogy kerültem idegen helyre,
ide, kívül, a homlokára?

– És most csak állok negyvenhat évesen.
Kisfiam az edzőteremben vár.
Ha a szemébe néznék,
csak sírnék: - Te élsz!

A kisfiú kérdez

– Milyen öregnek lenni? –
kérdi a kisfiú.
Mit lehet erre felelni,
ha szőlőd már aszú?

Ugyan mit fogsz felelni erre,
ha már így meglepett?
Lehajolsz hozzá térdepelve.
Felelni mit lehet,

hogy értse nyílódó eszével
a te válaszodat?
Ne legyen bonyolult egészen,
se futó, mint a hab.

Hogy meg tudja érteni könnyen,
ha már kérdezi,
ha már egy pillanatra töpreng
a majdnem ölbeli.

De csakugyan választ várt?
Vagy éppen csak úgy
feléd hajított egy labdát,
s a labda elgurult.

– És milyen gyereknek lenni?
– Jó! – Kapod a vitamint.
S elfut. És máris elfelejti,
hogy kérdezett valamit.